

Із фоноархіву

Ганна СОКІЛ

ПОВЕРНІТЬСЯ, МАТУСЮ, У ПІСНІ

*А я, матусю, — стежками-пляями
Пісні шукаю Ваші чарівні...*

Подано репертуар народних пісень від моєї матері Дронишинець Ганни, записаних у 1980-х роках у селі Верхня Рожанка Сколівського р-ну Львівської обл. За жанровою приналежністю це балади, родинно-побутова лірика, жовнірські й колискові пісні, коломийки. Огляд добірки здійснено через емоційне сприйняття народних текстів та вражень, викликаних ними.

Ключові слова: народна пісня, балада, колискові, коломийки.

© Г. СОКІЛ, 2016

Відколи себе пам'ятаю, завжди зі мною була мамина пісня. З раннього дитинства вона лунала біля колиски, співала матуся і під час шиття на машинці, чи мережачи узори на вишиванках. Але найдзвінкіше розливалася пісня високо в горах, на полонинах під час сінокосів чи збирання ягід. У репертуарі моєї матері Ганни Дронишинець (з роду Ковалів) були балади, жовнірські пісні, народна лірика про кохання та родинне життя, колискові та коломийки, які представляємо тут.

Особливо вражали дитячу душу баладні сюжети про нещасливе кохання та смерть через нього. Назавжди запам'яталися яскраві протиставлення, пов'язані з фольклорними героями:

*Василькови молодому на вісілю крешут,
А Марусі молодийкі деревище тешут
(«Ой де ти ся, Василю, збираєш, збираєш»).*

Важко було примиритися зі страшним учинком Якіма з балади «Скавав баран через паркан з білими ногами» — вбивство молодої дружини за намовою вдовиці. Хоч якось хотілося зарадити цьому нещастю та розважити малих діток, які залишилися сиротами. Глибоко в серце западали слова про гірку долю дівчини в новій сім'ї, бо в «чужої ой матінки розкошів не буде» («Ой Богочку милостивий, віддала м си дівку»). Із трепетом і співчуттям сприймалася народна пісня про невдале заміжжя з чоловіком-п'яницею («Віддала-сь ня, моя мати, віддала, віддала»). Ще прикріше було визнати, що молодих літ ніколи не можна повернути, навіть наздогнавши їх сивими волами та вороними кінями на «калиннім» (калиновім) мості («Ковала зазулиця, ковала поволи»).

ISSN 1028-5091. Народознавчі зошити. № 3 (129), 2016

А скільки співчуття викликав молодий жовнір, який писав до своєї родини листа з проханням викупити його з неволі! Та ніхто — ні батько, ні мати, ні брат, ні сестра не зробили цього, хіба його кохана — «милого викупила» («Ой у поли Тернополи»).

Глибоко замислитися над філософією життя і смерті змушували рядки пісні «Застрjala ми ожиниця, чий я хочу вмерти», в якій представлено прощання героїні з родиною та учасниками похоронного обряду (дяком і священником). Зворушували останні її побажання, звернені до батька, якому «відписує» нову кожушину, щоби «ланно шанували малийку дітину». Дарунки, приготовані для інших, постають радше як оплата за конкретно виконаний ритуал: матері — «червоні горалі», щоби нарядила («файно вбрали, як буду на лаві»), сестрам — «мальовані хрести», щоби добре голосили («Аби-сьте мня вийойкали, як ня будут нести»), а братам — «Малину корову», щоби їй [сестрі. — Г. С.] «видзвонили й остатну дорогу» і т. д. У невеликому за розміром народному творі, по суті, зафіксовано головні дії, приурочені до похоронного обряду бойків.

Колискові пісні проникнуті глибокою любов'ю до дитини, оповиті ласкою, турботою про її захист від злих сил, побажанням доброго здоров'я та щасливої долі. Водночас у них звучать нотки смутку за минулими дівочими літами, за тим часом, коли можна було «гуляти доволі». Маленька дитина — це «велика покута», вона «прив'язує» молоду матір до домівки.

Ціла добірка традиційних бойківських співанок — коломийок, які знала матуся, здається, ніколи не виходила з її повсякденного вжитку. Мабуть, і справді, все докільця в них оспівано: і зелені полонини, що «з вітром говорять», і сусідні села — Тухля, Сенічів, Волосянка («Ой з Рожанки в Волосянку весело ходити»), і звертання до місяця, зір, сонця, до зозулечки... Та найбільше тих поетичних мініатюр про високі людські почуття — кохання, товариські стосунки, любові до рідного краю, до людей.

Звичайно, в репертуарі моєї матері було значно більше пісень, ніж тут подаю, вона знала й обрядові, прекрасно вмiла розповідати цікаві історії, знайомила нас з різними повір'ями стосовно святкового календаря тощо.

Усі записи зроблені у 1980-х роках. На цих піснях виростили діти, згодом матуся виконувала їх сво-

їм онучатам. Наша місія — зберегти їх для наступних поколінь.

*Зберу матусині співанки,
Посію ружами в саду.
Цвітять, співаночки, від мамки
Для онучат, що підрастуть.*

*А час пливе, осяяний минанням,
Пливуть слова за небозвід...
Лиш вічна пісня, що від мами
Йде до дітей із роду в рід.*

БАЛАДИ

ОЙ ДЕ ТИ СЯ, ВАСИЛИНКО, ЗБИРАЄШІ, ЗБИРАЄШІ

1. Ой де ти ся, Ва-си-лин-ко, зби-ра-єш, зби-ра-єш,
Що на-со-ві чо-бо-тя-та вбу-ва-єш, вбу-ва-єш.

*Ой де ти ся, Василюкко, збираєш, збираєш,
Що пасові чоботята вбуваєш, вбуваєш?
— Ой не знаєш, Марусино, що толока буде,
Кортит мене молодого піти межі люди.
Ой їду я на ярмарок волки купувати.
— Та я їду, Марусинка, буду поганяти.
— Не йди, Марько, не йди, Марько, та не ознобися,
Я вижену сиві волки, та йди та дивися.
Прийшла мамка та з церковці: «Де ти, дочко, була,
Що ти свому Василькови заповідь ни чула?»
Марусенька та як тото вісілічко вчула,
На Дунаю від Дунаю — та й собов бухнула.
Ударився Василюкко головою в стіною:
— Ой волів я шлюб узяти, Марусько, з тобою.
А Василька молодого на посад заводять,
А Марусі молодийкі в усі дзвони дзвонять.
Василькови молодому на вісілю крешуть,
А Марусі молодийкі деревище тешуть.
Василькови молодому на вісілю грають,
А Марусю молодийку у яму пуцають.*

СКАКАВ БАРАН ЧЕРЕЗ ПАРКАН З БІЛИМИ НОГАМИ

1. Ска-кав ба-ран че-рез пар-кан з бі-ли-ми но-га-ми,
Пі-шов Я-ким до у-до-ви з різ-ни-ми сло-ва-ми.

Скавав баран через паркан з білими ногами,
 Пішов Яким до удови з різними словами.
 Пішов Яким до одови: — Та й, удово, серце!
 А вона йому й відповіла: — Вбий си жінку перше.
 Прийшов Яким додомочку та й став жінку бити,
 Жінка в нього молодийка, стала ся просити.
 — Не дивися, Якиміку, що я марно гину,
 Ай дивися, Якиміку, лишаю дітину.
 Не дивися Якимийко на її прісьбочку,
 Взяв за косу, до лавиці відтяв головочку.
 Пішов Яким до й одови, став її казати:
 — Ай ци будеш, удовице, моїм дїтьом мати?
 — Ай ни буду, Якиміку, твоїм дїтьом мати,
 Мав-ісь жінку молодийку, було шанувати.
 Радила-сь ня, удовице, що мав — ім 'ї вбити,
 А типирь ой та порадь ня, де похоронити.
 — Положи 'ї та й у комин, аби обгоріла,
 Будеш людьом говорити, що вона іздурила.
 Прийшов Яким додомочку, вдарився руками,
 Діти мої дрібнийкїї, пропав я із вами.

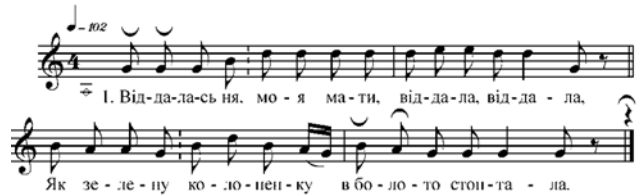
ПІСНІ РОДИННОГО ЖИТТЯ

ОЙ БОГОЧКУ МИЛОСТИВИЙ, ВІДДАЛА 'М СИ ДІВКУ

Ой Богочку милостивий, віддала 'м си дівку,
 Ай та хто ми та й постелит
 нягойко постівку.
 Ой постівку та постелит, обід ізрихтує.
 А хто ж мамку й негоннийку таку пожалує?
 Із онтої полонини вітер траву чеше.
 А хто ж мамці й негоннийкі водиці й унесе?
 Ой ковала зозулечка та й ци буде й вити,
 Било рочок свою мамку ици послужити.
 У своєї мамки д'горі, гуляти доволі.
 А в чужої всягди рівно — гуляти невінно.
 Поорані ораниці, пшениці не буде,
 У чужої ой матінки розкошів не буде.
 Своя мамка рано встане й ище покриває,
 Ай та чужа рано встане та й ходит і лає:
 — Устань, устань, невістице,
 бодай-ісь не встала,
 Іди подій коровиці, що ти мамка дала.
 — Ой устаю, ой устаю, бодай-ім не встала,
 Коби-м тоти подоїла, що тутка-м застала.

ВІДДАЛАСЬ НЯ, МОЯ МАТИ, ВІДДАЛА, ВІДДАЛА

Віддала-сь ня, моя мати, віддала, віддала,
 Як зелену колопенку в болото стоптала.

Колопенку-сь істоптала, на штири ниділі,
 Ой ти мене та віддала навіки вічнії.

Колопенку-сь істоптала, а й ще будеш терти,
 Ой ти мене утопила до самої смерти.

Віддалась ня, моя мати, кам далі, кам далі
 Та пустилась чорну кавку ідо мні, ідо мні.

Ой ни була чорна кавка ни годину, ни дві,
 Приленула чорна кавка на мамині двирі.

Вийшла, вийшла стара мати трісочок збирати,
 Ой начала чорна кавка красне щебетати.

— Слухай, слухай, старий діду, як кавка щебече,
 Ой так наша дітиниця в чужім краю плаче.

Іде мамка та й до доньки, людий пострічає,
 Ой за свою любов доньку людий ся питає:

«Ци чули-сте, люди добрі, ой де моя донька,
 Я би йшла ся подивити, яка в неї долька».

Сидит донька на присінку, мамки визирає,
 Ой на своїм білім тілі синці й обзирає.

— Донько моя молодийка, де ся тіло діло?
 — Й у такі-сь ня ручки дала, що вно й ізмарніло.

Ходи, мамко, ой до хати, ой та ходи мила,
 Ой ни сідай попри мене, би-сь ня й ни вразила.

Ой ни сідай попри мене, би-сь ня й ни вразила,
 Мене, мамко, та й учора бджілка й укусила.

— Донько моя молодийка, що тото за бджілка,
 А й чому тя й не кусала, як ти була дівка?

— А вона мене, моя мамко, тогди ни кусала,
 Вна за моє біле тіло ци тогди ни знала.

— Донько моя молодийка, де твоє волосся?
 — П'яничийко покиає, в сміттю замелося.

Волілась ня, моя мати, втопити, втопити,
 Ніж я нині, молодийка, маю так бідити.

Била-сь ня й утопила та й би біла'м пліла,
Ти би біла поплакала та й далі забила.

Ти би біла поплакала, хустинков ся втерла:
«Плини, плини, моя донько, а би-сь ся ни сперла»

ЦИ Я ТАКА НИЦАСЛИВА, ЦИ МОЯ РОДИНА

Ци я така й нещаслива, ци моя родина,
Ой ци я ся в нещасливу годинку вродила?

Ци мамка моя в нещасливу годинку вродила,
Ци вна мене до цирковці нігда не носила.

Ци вна мене до цирковці нігда не носила,
Ци вна міні й у Богочка дольку не просила.

Донько моя молодийка, до циркви'м носила,
Ой я тобі й у Богочка долечку просила.

Ой я тобі й у Богочка долечку просила,
Лиш Богочко так усудив, щоби ти бідила.

Волілась ня, моя мати, в купели залягти,
Ниж я нині, молодийка, мала бідовати.

Волілась ня, моя мати, в купели залягти,
Аніж-ись ня мала, мати, за п'яницю дати.

Ой ковала зазулиця через ораницю,
Вибирала мамка дольку, вибрала п'яницю.

ОЙ КОВАЛА ЗАЗУЛИЦЯ, КОВАЛА ПОВОЛИ

Ой ковала зазулиця, ковала поволи,
Пішли літа й молодії, та й не знаю коли.

Упрягайте сиві воли, коні воронії,
Доганяйте мої літа, літа молодії.

Догонили мої літа на калиннім мості,
Ой верніться, мої літа, до мене й у гості.

Не вертаєм, не вертаєм, нема що вертати,
Ой би-сьми молодийкі, було шанувати.

ЗАСТРЯЛА МИ ОЖИНИЦЯ, ЧИЙ Я ХОЧУ ВМЕРТИ

Застряла ми ожиниця, чий я хочу вмерти,
Приведіт ми того попа, що бде ми при смерти.
Приведіть ми того попа, а й того і дяка,
Най я спишу худобицю, йа котрого яка.
Ой вам, татку, ой вам, татку, нову кожушину,
Би-сьте ланно шанували малийку дітину.
А вам, мамко, ой вам, мамко, червоні горалі,
Аби-сьте мя файно вбрали, як буду на лаві.
А вам, сестри, та вам, сестри, мальовані хрести,
Аби-сьте мя вийойкали, як ня будут нести.
А вам, братці, йа вам, братці, Малину-корову,
Аби-сьте ми й видзвонили й остатну дорогу.
А дякови та дякови червоні чоботи,
Би ми читав савтирицю кождої суботи.
А попови та попови сірюю кобилу,
Ой аби ми запечатав на гробі могилу.

ОЙ БОГОЧКУ Й МИЛОСТИВИЙ, ТА ТО Я СИРОТА

Ой Богочку й милостивий, та то я сирота,
Ци загіє, Боже, сонце на мої ворота.

Не загіє, Боже, сонце й усе буде хмарно —
Умерла ми моя мамка, то ми за нев банно.

Ой то не я сиріточка, ой є сиріт більше,
Якби біла-м мамку мала, все било ми ліпше.

Якби біла-м мамку мала, так як татка маю,
Би біла-м си погуляла, як зазулька в гаю.

Ой ковала зазулиця, ой ковала й кує,
Най співаю, кілько хочу, мамка ми не чує.

ЖОВНІРСЬКА ПІСНЯ

ОЙ У ПОЛИ ТЕРНОПОЛИ

Ой у поли Тернополи
Сидит жовнір у неволи.
Ой сидит він, тяжко дише
Та й до татка листок пише:
— Ой ти, татку, приїдь д'міні,
Викупи мене із неволі.
— Що би за тя, синку, дати?
— Сорок коров із теляти.
— Волю тя й ни видати,
Ніж я маю того дати.
Ой у поли Тернополи
Сидит жовнір у неволи.
Ой сидит він, тяжко дише
Та й до мамки листок пише:
— Ой ти, мамко, приїдь д'міні,
Викупи мене із неволі.
— Що би за тя, синку, дати?
— Сорок гусок із гусяти.
— Волю тя ни видати,
Ніж я маю того дати.
Ой у поли Тернополи
Сидит жовнір у неволи.
Ой сидит він, тяжко дише
Та й до братця листок пише:
— Ой ти, братцю, приїдь д'міні,
Викупи мене із неволі.
— Що би за тя, братцю дати?
— Сорок коров із теляти.
— Волю тя ни видати,
Ніж я маю того дати.
Ой у поли Тернополи
Сидит жовнір у неволи.
Ой сидит він, тяжко дише
Та й до сестри листок пише:
— Ой ти, сестро, приїдь д'міні,
Викупи мене із неволі.
— Що би за тя, братцю, дати
Сорок гусок із гусяти.
Волю тя ни видати,
Ніж я маю того дати.
Ой у поли Тернополи
Сидит жовнір у неволи.

Ой сидит він, тяжко дише
До милої листок пише:
— Ой ти, мила, приїдь д'міні,
Викупи мене із неволі.
— Що би за тя, милий, дати
Сорок гусок із гусяти.
Пішла мила, заробила
Та й милого й викупила.

КОЛИСКОВІ ПІСНІ

КОЛИШИСЯ, КОЛИСОЧКО, КОЛИШИ, КОЛИШИ

Колишися, колисочко, колиши, колиши,
Спи, дітинко, в колисочці, малийка, й ни ричи.

Колишися, колисочко, по всьому садкови,
Рости, дитя, й на потіху своєму таткови.

Колишися, колисочко, новийка, новийка,
Спит у тобі й колишися дітина малийка.
Спи, дітинко, в колисочці, би-сь здорова спала,
Аби-сь мамці й у недузї водиці подала.

КОЛИСАЛА-М ДІТИНИЦЮ МАЛИЙКУ, МАЛИЙКУ

Колисала-м дітиницю малийку, малийку,
Та й уврала м воросочку тонийку, тонийку.

Ни жаль міні й воросочки, що она ся врвала,
А й жаль міні дітиниці, що з колиски впала.

Урвалася воросочка, я ізсучу другу,
А дітинку виколишу мамці на послугу.

Воросочки з ожиночки, колиска з горішка,
Най ся в тобі приколише мамчина потішка.

Я колишу, приколишу дітину малийку,
Сама піду жито жати за Тису білийку.

Ой я пішла жито жати, жито зеленійке
Та лишила м у колисці дитятко малийке.

Ой я пішла жито жати, жито зеленое
Ой лишила м у колисці дитятко малое.

*Я повішу колисочку у лісі на вербу,
Спи, дітинко, в колисочці, поки я ся верну.*

*Спи, дітинко, годиницю, спи, дітинко, другу,
Пішла мати жито жати за річку биструю.*

Я ПОВІШУ КОЛИСОЧКУ В САДОК НА СЛИВОЧКУ

*Я повішу колисочку в садок на сливочку,
Вітрець буде повивати — люлю, дітиночку.*

*Вітрець буде й повивати, дітинку люляти,
А пташки бдуть прилітати, дітинці співати.*

*Ой пташки бдуть прилітати, дітинці співати,
Дожджик буде й покrapляти, личко умивати.*

ОЙ У МОЇМ ГОРОДОЧКУ КИДРИНА, КИДРИНА

*Ой у моїм городочку кидрина, кидрина,
Пішла би я погуляти, коби ни дітина.*

*Ой я озьму сокирину, кидрину зрубую,
Я дітину виколишу, піду погуляю.*

*Ой Богочку милостивий, коли тото буде,
Як я тото й викохаю, та вже буде друге.*

ВОРОСОЧКИ З ОЖИНОЧКИ ЙА БУКОВІ КРУЖКИ

*Воросочки з ожиночки йа букові кружки,
Спи, дітинко, в колисочці, зв'язалась ми ручки.*

*Ой ручки-сь ми ізв'язала, ніжки припутала,
Ой я біла, молодийка, іщи погуляла.*

*Ой ти рости, дітиннице, щастічко би-сь мала,
Та би-сь мені, молодийкі, ручки розв'язала.*

*Ой ти рости, дітиннице, щастічко би-сь мала,
Та би-сь мені, молодийкі, ніжки розпутала.*

ОЙ ЛЮЛЯЙ, КАЖИ, ЛЮЛЯЙ, СИВІ ВІЧКА СТУЛЯЙ

*Ой гийда, кажи, гийда, на личку ти грийда,
Тогди мамка грийдовала, як тя повивала.*

*Гийда, дитя, й розповитя та й без пеленочок,
Прийде мамка та тя пів'є в тонийкий шнурочок.*

*Аби спало й не боліло дитятко малийке,
Ни ножечка, ни ручечка, вби все здоровийке.*

*Я колишу, приколишу дітину малийку,
Сама зайду воли пасти в траву зеленійку.*

*Пасіт, воли, пасіт, воли, траву зеленійку,
Я лишила й у колисці дітину малийку.*

ОЙ ЗАСВІТИ, МІСЯЧИЙКУ, В МАЛИЙКУ ШПАРИНКУ

*Ой засвіти, місячийку, в малийку шпаринку,
Би ся видко повивати дітину малийку.*

*Колишися, колисочко, від кута й до кута,
Дітиниця малийкая — велика покута.*

*Ай люлю, люлю, люлю, я тебе люляю,
Хоть би-м які гріхи мала, з тобов спокутаю.*

КОЛИШИСЯ, КОЛИСОЧКО, ПО ВСІЙ САДОВИНЦІ

*Колишися, колисочко, по всій садовинці,
Рости, дитя, на потіху всій свої родинці.*

*Ой люлю, кажи, люлю, ти малийкий крулю,
Поки я тя викохаю, та й ся набідую.*

*Ай люлю, кажи, люлю, ти малийкий крулю,
Поки я тя викохаю, в землицю ся стулю.*

*Спи, дітинко, в колисочці, мамка гребе сіно,
Мамка волки й викохає та й дасть тобі в віно.*

*Колисала'м, не лишала'м дітину малийку,
Не ходила'м обертати траву зеленійку.*

*Колисала'м, не лишала'м дитятко малийке,
Не ходила'м обертати сіно зеленійке.*

ДІТИ МОЇ ДРІБНИЙКІІ, ДРІБНІ, ЯК ПОЛОВА

*Діти мої дрібнийкїї, дрібні, як полова,
Ой то мені межі вами любая розмова.*

*Діти мої ріднийкїї, тяжко'м вас кохала,
Не єнну я та нічечку з вами недіспала.*

*Не єнну я та нічечку з вами недіспала,
Не єнну я вичирицю ни повичиряла.*

*Нич ми ни жаль, молодийкі, лиш за єннов річчю,
Пішли літа молодїї із дїтьми за піччю.*

*Літа мої молодїї, літа мої літа,
Ни гуляла-м, ни співала-м, ни виділа-м світа.*

Ни співала-м, не гуляла-м, вбрана не ходила,
Тільки знаю, молодийка, що-м ся набідила.

КОЛОМИЙКИ

1. Ко-би ме-не й мо-ло-дий-ку
гру-ди ни бо-лі - ли,
Від мо-го би го-ло-соч-ку
го-ри зе-ле-ні - ли.

1. Ци я ти й ни ка-за-ла,
люб-ку, під сме-річ-ков,
Ру-бай, ру-бай де-ре-віч-ко,
пу-шай до-лі річ-ков.

1. Би-сь при-йшов, мій ми-лий-кий,
би-сь ся ниц ни бо-яв,
Ой до то-ї ста-єн-чи-ни,
де си-вий віл сто-яв.

1. Си-вий го-луб, си-вий го-луб,
го-луб-ка си-ві-ша,
Щи-рий таг-ко, ши-ра мам-ка,
дру-жи-на ши-рі-ша.

1. Ой я со-бі за-спі-ва-ю,
да-лі за-ле-ле-чу,
Ой най мо-я й ли-ха до-ля
лі-че по сме-ре-чу.

Ой я собі заспіваю, світок ми ся грає,
Дітинка ми не заплаче, газда ни залає.

Дітинка ми ни заплаче — малої ни маю,
А газда ми ни залає, бо доброго маю.

Куда я походила малов, невеличков,
Ой заросла тота стежка синов команичков.

Ой заросла тота стежка, куда любко ходив,
На тій стежці бозник виріс та ягодки зродив.

Я озьму сокорину, бозник ізрубаю
А я люблю ни полишу та й ни понихаю.

Бог би тя, любку, побив та напобивався,
Ой ти ни раз мого личка та нацюльовався.

То-сь ся ни раз нацюльовав мого личийка
А й до сонця та до зорі та й до місячийка.

Що-сь ми, любку, й подаровав, усьо забериси,
Що-сь ня в личко й поцюльовав,
хустинков й утриси.

Куди-м тя цюльовала, чий повипадає,
А куди-м тя й обіймала, чий повигниває.

Любила-м тя, мій милийкий, за півтора року,
Я від тебе ни зносила пардицю широку.

Любила-м тя, мій милийкий, та й буду любити,
Лиш по твою подвірїчку й ни буду ходити.

На любковім подвірїчку най ся терно родит,
Та я по нім ни ходила, най друга ни ходит.

Коби з мого подвірїчка й на твоє не видко,
Сто раз би ми серцю легше та й не знав би ни хто.

Ой у моїм городочку чорний ворон скаче,
Й віддала мня моя мамка, а типирька плаче.

Ой гадалась, моя мамко, що мня ся ни збудиш,
Така прийде неділочка, що плакати будеш.

Ой долька, кажи, долька, та я тя ни мала,
Ци тя пташки видзьобали, ци-сь в воду пропала.

Як тя пташки видзьобали, підеме глядати,
Як-ісь в воду та пропала, вже ми тя ни мати.

Ой зелене покошено, зелене зогнило,
Ни дали ми погуляти із ким було мило.

Ой бодай тя, мій милийкий, бодай тя, бодай тя,
Чого ти ся та потворив на пустое дрантя.

Ой ковала зозулиця та й буде ковати,
Як любочка й полишити, би ни банувати.

Ай ковала зазулиця й у лісі на верти,
Любко вразив моє серце до самої смерти.

Й уразив вінь мого серця, й уразив вінь його,
Сорочка мня й уражує коло серця мого.

Сорочка мня й уражує, серце моє нудит,
Я гадала, що мій милий тільки мене любить.

Серце мене ой та болит та й буде нудити,
Не хочу тя, мій милийкий, вже більше любити.

Ой зелена полонина й уся у тумані,
Цалий вічок я прожила із любком в оммані.

Ой ковала зозулиця у перемітойці,
Що мій любко поробляє в чужій сторіночці.

Тече вода студинийка, камінічком була,
Що ся міні було стало, що я тя любила.

Тече вода студинийка, тече в переверти,
То мня люди в зуби взяли через тоти жерти.

Тече вода студинийка та й каламутитя,
Поза очи дуринь бреше, й у очи леститя.

Лишаєш ня, мій милийкий, дівчину молоду,
Прокляну тя, що пропадеш, як камінь у воду.

Ой так би ти, мій милийкий, та на души добре,
Ой як тому камінцеві, що водиця горне.

Тече вода студинийка, камінь перевертат,
Тота дівка й нещаслива, що ся д' вітцю вертат.

Тота дівка й нещаслива та й тоти пороги,
Що й она ся наvertsає на давні дороги.

Й очка мої сивийкії, очка мої, очка,
Не хочете й сами спати, хочете любочка.

Підбила'м ся, що ни можу на камени стати,
Навчила'м ся, що ни можу без любочка спати.

Ой я би ся ни здрімала, хоч би динь білийкий,
Якби сидів та говорив любко молодийкий.

Ой я би ся ни здрімала, хоч би й штири ночи,
Якби сидів та й говорив той любко, що сночи.

Ой ковала й зозулиця та й ковала й кова,
Поки й буду, ни забуду, мамко, твої слова.

Поки буду й ни забуду, буду споминати,
Ти казала, що я буду тяжко газдовати.

Ой ковала й зозулиця та й ковала й кує,
Най я плачу, кільки хочу, мій татко ни чує.

Ой ковала зазулиця та на роздорожу,
За всю бідку забуваю, за любка ни можу.

Ой ци я ти ни казала, любку, під явором,
Рубай, рубай деревічко, пушай доли звором.

Ой лісочку зеленійкий, як ся в тобі темно,
Ой хоть би'м тя всий 'бходила, нима любка, певно.

Бодай-їсь ся, смеречино, сім літ зеленіла,
Я під тобов постояла, ти нич ни вповіла.

Ой Бог би тя, любку, скарав за мня молодийку,
Та ни вмiла'м повивати дітину малийку.

Ой ни вмiєш повивати, най повиват мати,
Она тебе й повивала, знає повивати.

Никому ся ни чудую, тільки сама собі,
Що'м ся дала на підмову, брехачику, тобі.

Що'м ся дала на підмову, що'м ся дала звести,
Шо'м си дала русу косу без вінця й розплести.

Ай суха смеречина, суха й не зелена,
Ой чого ти, дівко біла, сумна й не весела.

Ой чого ти, дівко біла, сумуєш, сумуєш,
Ой чий же ти, дівко біла, місяці рахуєш.

Я місяці й ни рахую, я собі весела,
Лиш молюся пану-Богу, що би'м скоро вмерла.

Лиш молюся пану-Богу, що би'м скоро вмерла,
Тобі волю ізробила, свого лиця вдерла.

Било волю й не робити, скоро ни вмирати,
Ой я тебе, дівко біла, хотів пробувати.

Ни я п'яна, ни я п'яна, горівочка п'яна,
Ни видіт ня, хлопці, домів, я си піду сама.

Ой я пила й горівочку, як корова й воду,
Ни дивуйте, люди добрі, я такого роду.

Ой я пила горівочку, ой я пила й пила,
Ни видіт ня й попри воду, би-м ся ни втопила.

Цюлювала-м милийкого близь коло прогона,
Типирь його й поцілює гадинка й чирвона.

Ни стій, коню, коло стульні, не пий воду з верця,
Ни стій, дівко, коло любка, ни край мого серця.

Бо як будеш коло любка ти, дівко, стояти,
Та зараз ся будеш, дівко, кровлю омивати.

Ой богацька дівчиниця, богацького роду,
Ай засіла на колоду, упала й у воду.

Ой богацька дівчиниця вмiє ся пишити
Ай ни вмiє до сорочки рукави пришити.

Не затого я співаю, що я весилийка,
Ай би люди не казали, що ходжу сумнийка.

Аби люди не казали, та не говорили,
Яка ходит за милийким, громи би ї вбили.

Не затого я співаю, що я веселюся,
Моє серце в кровці бродит, я не подаюся.

Сумно міні коло хати, сумно міні в поли
Й уже міні веселийко не буде ніколи.

Ой ми чунно й молодийкі та ми чунно, чунно,
Що всим людом веселийко, а мені все нунно.

Ой я собі заспіваю двома голосами,
Їден піде чистим польом, тай другий — лісами.

Та будуть вівчарики тудя вівчарити,
Ай та будуть співаночки мої находити.

Ой в зелені полонині, в зелені, в зелені,
Ой заяли вівчарики вівці недоєні.

Ой вівчарі, вівчарики, ой де ваші вівці,
Лишилася й білушечка в лісі, в Татарівці.

Як вівчаря й не любити, вівчар подобочка,
Де собі полонинков, за ним худобочка.

Як вівчаря й не любити, вівчарь має вівці,
Вівчарь має за ременьом по три сороківці.

Мене мати й породила в коморі на мості,
Дала мені чорні брива мругати на хлопці.

Я стою на колодці, мругаю на хлопці,
Ой із гаю, хлопці, з гаю, чорні брива маю.

Любила-м милийкого, як мати дітину,
Я ни знала, що я люблю гадинку зрадливую.

Любила-м тя, мій милийкий, любила, любила,
Так тя мати й ни любила, як тя породила.

Сусідо, сусідице, близький коло мене,
Не городи й перелази й ци виці від мене.

Бо як бдут ся сиві вічка з чорними любити,
То будуть ся й перелази високі ломити.

Шуміла дубрівочка, як ся розвивала,
Ой плакала дівка біла, як ся віддавала.

Ай не шуми, дубрівочко, та й не розвивайся,
Ой ти не плач, дівко біла, та й не віддавайся.

Як мені не шуміти, як я зелененька,
Ой як мені не плакати, як я молоденька.

Ой бувайте здоровийкі, столи та й і лави,
Бо вже би ся забирати до чужої мами.

Ой бувайте здоровийкі, столи та й обруси,
Свою мамку полишаю, до чужої йду си.

Дякую ти, моя мамко, дякую, дякую,
Що ти мене й викохала таку великую.

Ой на воді біле кача, на воді, на воді,
Ой ци ми ся не любили, лиш погадай собі.

Тішилися сусідиці, що я в бідку впала.
Ой я бідку через річку прутком переждала.

Ой не тішся, сусідице, моїй тяжкій біді,
Моя буде при сніданку, твоя при обіді.

Моя буде при сніданку, гірийко снідала,
Твоя буде при обіді, би ти ся держала.

Летит ворон з чужих сторони, ворон не голоден,
Люби, Йванцю, мою Анцю, бо я вже не годеи.

Ти казав, мій милийкий, що мня не покинеш,
Слово твоє загинуло та й ти сам загинеш.

Лишаєш ня, мій милийкий, дівчину молоду,
Прокляну тя, що пропадеш, як камінь у воду.

Так би ти, мій милийкий, та на души добре,
Ой як тому камінцеві, що водиця горне.

Ой газдо, кажи, газдо, що-сь ми нагаздовав,
Штири воли, дві корови — й усьо-сь прогайновав.

Ой я мала сиві воли з чорними рогами,
Ой та ти їх прогайновав з чужими жонами.

Їнні-сь купив горівочки, другі-сь купив пива,
Я за тоти сивальчики гроші ни лічила.

До мене, парібочки, ходіте, ходіте,
Ви ся мого чоловіка не бійте, не бійте.

Бо мого ся чоловіка нема що бояти,
Ой дасте му горівочки, він си ляже спати.

Я собі на вісілю, а мій газда дома,
Стойит мені й у порогах паличка готова.

Ой я бучок поснідаю й водиці нап'юся,
Ай на тебе, мій милийкий, ще раз подивлюся.

Я пішла на вісіля на часок малийкий,
Пустив мене погуляти газда молодийкий.

Я прийшла із вісіля, дивлюся в колиску,
Дітинка ся розповила, я газду по писку.

Жінко моя молодийка, зацо-сь мене біла,
Дітинка ся розповила, файно ся бавила.

Я собі на вісілю вже друга добиця,
Ой не їла та й ни пила моя худобиця.

Худобиця та ни їла, телятка не пила,
А пацятка-сиротятка язик закусила.

Ой як прийшов мій милийкий, загриміла грядка,
Тихо, тихо, не вигримуй: вся дома челядка.

А мій муж із постели й ісхопився грімко:
— Ой що ж тото заgrimіло, моя люба жінко?

Ой мені ся молодийкі та ой верла гадка:
— То ся кури поправляли, заgrimіла грядка.

Ой не ходи попід вікна, не роби ми злості,
Бо як вижду із тим ломом, поломлю ти кості.

Чому-сь тогди й не приходив, як-ім ти казала,
А тепер си іди куда, я позамикала.

Є у мене шалівочка на пера, на пера,
Ой тото ї, мамко, купив молодий шандера.

Ой у мене шалівочка на кола й на кола,
Ой тото ї, мамко, купив молодий Никола.

Ой летіла зозулечка та й кукнула тричі,
Таку любко хустку купив, що закрила плечі.

Ой летіла зозулечка та й кукнула «ку-ку»,
Подай, подай, дівко біла, на коника руку.

Хіба би я дурна була, розуму не мала,
Ой що би я й на коника руку подавала.

Ой дівчино молодийка, ни дайся зрадити,
Бо не знаєш, доки будеш дівочков ходити.

Не дам ти ся й на підмову, не дам ти ся звести,
Ой си не дам русу косу без вінця розплести.

Ой з Рожанки в Волосянку весело ходити,
Я си мушу з Волосянки хлопця полюбити.

Ой Рожанка й Волосянка, а й то єнно село,
Із Рожанки в Волосянку ходити весело.

Ой у Тухли дівки впухли, в Синичолі босі,
А в Рожанці й Волосянці самі жовті коси.

Ой у Тухлю по соломі, в Рожанку по сіно,
В Волосянку за дівчати, бо там гарне віно.

Ой Бог би тя, любку, побив з твоїми вічками,
Збавив-ісь ня здоровічка темними нічками.

Бог би тя, любку, побив та напобивався,
Ой ти не раз мого личка та націлювався.

То-сь ся ни раз та нацюльовав мойого личийка
Ой до сонця та й до зорі, та й до місячийка.

Ой місяцю-перекраю, зайти за комору,
Най я з своїм милійким трохи поговорю.

Засвіти, місячийку, по мому столяти,
Би ся витко й вичиряти мому соколяти.

Би ся витко й вичиряти, би ся витко їсти,
Би ся витко й милійкому попри мене сісти.

Ой місяцю, місячийку, не світи нікому,
Тільки мому й милійкому, як бде йти додому.

Ой я мала й милійкого, лиш ни признаюся,
Він білявий, я чорнява, я з ним кохаюся.

Я мала й милійкого та я мала, мала,
Поставила й на ворота — ворона забрала.

Поможи ми, Боже, Боже, щи інішого мати,
Ни буду я на ворота його виставляти.

Ой я мала й милійкого, дуже-м го любила,
Пішов комин затикати, затичка го вбила.

Поможи ми, ой та, Боже, щи єнного мати,
Не буду го заставляти комин затикати.

Ой брешіте, брехачики, пок я межі вами,
Ой як піду із межі вас, бийте головами.

Ой брешіте, брехачки, а мені нич ни є,
Хоть би-сьте ся так збрехали, як ся нитков шие.

Нащо міні коло хати собаку держати,
Є й у мене сусідиці, що будуть брехати.

Ой не гавкай коло хати, песику білійкий,
Бо ти знаєш, що до мене прийде мій милійкий.

Уже вичір вичеріє, й уже вичір темний
Мій милійкий, солодійкий, то-сь ми не ретемний.

Коби я ся й дочекала вечора темного,
Аби я ся й налюбила ротика пишиного.

Й уже вичір вичеріє, вже мені гадки йдуть,
Любили ся сиві вічка, типирь ся розийдуть.

Й уже вичір вичеріє, вже мені гадання,
Із ким буде нічку спати й моє закохання.

Порадьмєся, товаришко, порадьмє, порадьмє,
Ой ми свому милійкому сорочечку зладьмє.

Твоє буде й полотенце, а я буду шити.
Тебе буде в танець брати, а мене любити.

Тебе буде в танець брати про славу славочку,
Мене буде й любиточки про білу сорочку.

Товаришко моя люба, ми товаришили,
Ми йинного любка мали, ми ся не сварили.

Товаришко моя люба, ми ради йинної,
Ой ми би ся ни бояли громади цілої.

Журилися сусідці, що я дівков ходжу,
Ой я своїов русов косов плоти не городжу.

Ой я плоти не городжу, ни зв'язую кіля,
Ой поки си дівков ходжу, доти мені звіля.

Журилися й сусідці, журилися люде,
Що на моїй головочці віночка ни буде.

Ой як они на головці вінок увиділи,
Та й они поставали та й покаменіли.

Ой умру я, моя мамко, буду ся дивити,
Я бду мужа й пробувати, чи буде тужити.

Ой сів мій муж на лавцю, дуже зажурився,
Коби борзо до неділки та би й уженився.

Ой як буду умирати, би-сте не дзвонили,
Би-сте мому милийкому жалю й ни робили.

Ой як прийдеш на могилу, здогадай за Бога,
Ай ту лежить-спочиває ма люба розмова.

Бог би тя, любку, побив з твоїми вічками,
Збавив-ись ня здоровічка темними нічками.

Богочку милостивий, куди я ходила,
Якби-м типирь туду пішла, та би-м заблудила.

Жени, любку, в поле воли та я коровиці,
Ой там бдеме й скотарити коло ораниці.

Напасу сиві воли, в керниці напою,
Хвалив ня ся дурень бити, я го ся не бою.

Хвалив ня ся дурень бити, та най побалує,
Най вінь собі до темниці хліба нарихтує.

Попід гай зеленийкий ходило Михайля,
Ой махало білов ручков: «Рибко, почекай ня!».

Ковала зозулиця, ковала, ковала,
Піду, мамко, й по світкови, би-сь не бановала.

Піду, мамко, по світкови та по білійкому,
Би-сь випрала сорочечку мому милийкому.

Виперу рубатічко до дошки, до дошки,
То мя кортит полюбити кожного потрошки.

Я виперу рубатічко до плитки, до плитки,
То мя кортит полюбити кожного назбитки.

Я здою коровиці, іздою, іздою,
Я дігницю — на полицю, з любком поговорю.

Всі-м корови подойшла, іщи маю Лаську,
Ай ти вийди, поговори, молодий Михаську.

Всі- м корови подойшла, іщи маю Більку,
Ай ти вийди, поговори, молодий Андрійку.

А я піду на ягоди, ягоди, ягоди,
Ци не вийдут на ягоди хлопці із Вигоди.

Я піду в полонину, ягідків нащиплю,
Підстав, любку, крисанину, най ти трохи всиплю.

Полонинко зеленийка, ішла би-м тобою,
Коби-м знала, що ся стріну, мій милий, з тобою.

Зелена полонина з вітром говорила:
— Подуй, вітре холоднийкий, би я ся розвила.

Яворику зеленийкий, чому-сь ся не розвив?
— Зима була студенийка, та-м ся заморозив.

Яворику зеленийкий, буду тя рубати,
Бо не хочу попід тебе доріжчину мати.

Яворику зеленийкий, стелися низойко,
Би до тебе, мій милийкий, ходити близойко.

То мені заступила вирьба з коріннями,
Бо не виджу, куда ходит любко з кучерями.

То мені заступила попівська стодола,
Бо не виджу й куда ходит ма люба розмова.

Коби гори прокопати, ліси прорубати,
Аби витко до милого до самої хати.

Яворе зеленийкий, яворе, яворе,
То мя болит головочка за тобов, Федоре.

То ня болит головочка, болит, поболоє,
Ой бо мою головочку ніхто не жалує.

Ай хто би бив головочку мою пожаловав,
Ой тот хлопець молодийкий у світ повандровав.

Болит ня головочка та й межі плечима,
Треба мені дохторика з чорними й очима.

Ой не того дохторика, що вінь дохторює,
Ой такого й дохторика, що в личко цюлює.

То мя болит головочка, то мя болит, болит,
Як увидит милийкого, малийко й ізволит.

Подуй, вітре холоднийкий, відки тя жадаю,
Із-за тої полонинки, відки любка маю.

Подуй, вітре холоднийкий, ой та подуяний,
Дай ти Боже здоровічко, мій любочку давний.

Подуй, вітре холоднийкий, ой подуй горішний,
На зламану головочку, любку теперішний.

Ковала зазулиця, ковала й ковала,
Як почула тверду зиму, та й ся заховала.

Як почула тверду зиму, вітер студенийкий,
Вона собі полетіла й у гай зеленийкий.

Ковала й зазулиця тонким голосочком,
Ой заки ся не вдавила ярим колосочком.

Зазулечко сива, сива, позич мені крилець,
Най я піду відознаю, де мій чорнобривець.

Зазулечко сива, сива, позич мені чубка,
Най я піду відознаю за свогого любка.

Мати моя старийкая, ой ти сивий пташку,
Ой ти мене породила на бідцю тяжку.

Мати моя старийкая, ти сивий голубе,
Ой ти мене голубила, а хто ж тебе буде.

Ти мене голубила від малу малости,
А хто ж тебе й приголубит від стару й старости.

Калино, калиночко, чого в лузі стоїши,
Чи сонічка визираєш, чи ся вітру боєш?

Ни сонічка й визираю, не ся вітру бою,
Де мня мамка породила, там я си постою.

Ай у лузі калиночка, у лузі й у лузі,
Ой що ж мені ізробити — серце моє в тузі.

Бо серце та й у тузі не може стужити,
Узяли ми милийкого до війська служити.

Узяли ми милийкого на пана, на пана,
Нихто за ним не заплаче, тільки я лиш сама.

Ой у моїм городочку росте біб татарський,
А що ж мені, любку, з того — ти слуга цісарський.

У моїм городочку росте біб рядами,
Ой ти вповідж, мій милийкий, як то буде з нами.

Ци я ти й ни казала, любку, під смерічков,
Рубай, рубай деревічко, пущай долі річков.

Ой ци я ти не казала, любку, під явором,
Рубай, рубай деревічко, пущай долі звором.

Ой ци я ти не казала, ци не говорила,
Аби й тебе коло мене біда не морила.

Ой ци я ти не казала, та й ци ти раз кажу,
Ай не ходи й не говори, що на тя ся в'язу.

Ой мій любко у бутині, та я собі дома,
Він заробит та я пріп'ю, бо він за керона.

Ой я пила горівочку, як корова воду,
Не дивуйте, люди добрі, я такого роду.

А я пила горівочку та я пила, пила,
Не ведіт ня попри воду, би-м ся не втопила.

Ай я п'яна та я п'яна, та я не твереза,
Ой чим би я в хаті мела, якби не береза.

Ой тумане, туманику, в селі не валяйся,
З полонини в полонину лиш перекачайся.

Ой у онтій полонині туманка, туманка,
Ой ци дужа, ци здорова мого любка мамка.

Ой ци дужа, ци здорова — гаразд би ся мала,
Що вна мені на потіху синка викохала.

Не йди, дожде, не йди, дожде, не роби росицю,
Не намочи на милийкім пав'яну косицю.

Коби бурі та не били, аби не гриміло,
Аби мому милийкому личко не марніло.

Побили мня дрібні дожджі, побили мня бурі,
Не можу си любка найти по свої натурі.

Рибко моя солодийка, не ходи босийка,
Най ти ніжки не оббиват роса студенийка.

Ай не біся, моя рибко, лютого морозу,
Я під твої білі ніжки крисаньку підложу.

Ай не біся, моя рибко, не біся, не біся,
Ой я тебе ісховаю в сіньох за коліся.

Ой яке я сего року закоханя мала,
Би была-м си із поліна ліпше витисала.

Ой прядися, куделице, прядися, прядися,
Ой як я тя не випяду, випяде Марися.

Ой напярла веретено, намотала мотя,
Солодка ма рибко моя, ци ходити до тя?

Ой напярла веретено, намотала пасмо,
Іде любко горі селом, співаючи красно.

Ой я пряду, помикаю їннiane повісмо,
Сідай, любку, попри мене, хоть би ти як тісно.

Сідай, любку, попри мене, говори до мене,
Най я виджу щирю правду, ци любиш ти мене.

То мня кортит, покорчує два броди бродити,
Не так мене покорчує два любки любити.

Добре тото, товаришко, два любки любити,
Ой іден ся й огніває, з другим говорити.

Добре тото, товаришко, два любочки мати,
Ой іден ся й огніває, другий йде до хати.

Болит мене головочка понад саме чоло,
Огнівався мій милийкий та й не знаю чого.

Огнівався мій милийкий, ни бду 'го просити,
Чий 'го буде попід сині хмаройки носити.

Огнівався мій милийкий, я 'го перепрошу
Ой хоть тими ягідками, що з поля наношу.

На Йваня зіля рвала, в городці садила,
Того року, мій Іванцю, як-ім тя любила.

Ой Іванцю молодийкий, купи ми румнянцю,
Ой аби-м ся румняніла, як піду до танцю.

Мій Іванець-подзюбанець, я 'го прикрасила
Своїм личком, як ябличком, чорними й очима.

Петрику-вертепнику, заверни тиліята,
Які в тебе, такі в мене сиві віченята.

Петрику-вертепнику, наклади ми й огня,
Постелю ти постівчину, бдеме спати до дня.

Постелила постівочку, сама не лігала,
Ой сиділа під віконцьом, любка визирала.

Ой на Петра вода тепла та лиш би ї пити,
Й у Петрика сиві вічка, лиш би 'го любити.

Ішли кози попід лози, а вівці лавками,
Сором дівці при горівці межі парубками.

Сором дівці при горівці, ай та сором, сором,
Тьогоєся за парубки, тьогоав би ї ворон.

Молода молодиця в росолі ся мила,
Сіраком ся й утирала, би червона била.

Ой я собі заспіваю, далі залелечу,
Ой най моя лиха доля ліче по смеречу.

Ой Богочку милостивий, то я нещаслива,
Щасливіша в темнім лісі голубочка сива.

Щасливіша голубочка, то я добре знаю,
Бо вона має голубочка, та я 'го не маю.

Сивий голуб, сивий голуб, голубка сивіша,
Щирий татко, щира мамка, дружина щиріша.

Ой Богочку милостивий, що мені робити,
Ой не старий, не молодий не хоче любити.

Як-ім була молодийка, любили мня попи,
А як-ім ся постаріла, не хотят ня й хлоппи.

Межи двома берегами вода ся синіє,
Гірша любя від хвороби, хто ся розуміє.

Межи двома берегами вода каламутна,
Межи двома парубками дівка баламутна.

Ой чупайте, чоботята, ходь ви не ковани,
Ай любітся, вічка карі, ходь не шлюбовані.

Ай любітся, вічка сиві, любітся, любітся,
Й у велике коханічко та не заводітся.

Ой ти гадаш, мій милийкий, що любя дармиця,
Тверду любу покриває сирая землиця.

Ти гадаш, моя мила, що то любя нич, нич,
Ой я продав сиві воли, лишив ми ся лиш бич.

Хто не має закохання, в богочка щасливий,
Тому нічка слобіднийка та й динь не смутливий.

Хто не має закохання, най ся молит Богу,
Тверда любя й не приводит на добру дорогу.

Ой у поли два явори, вітер ними має,
Коби-м знала, що мій милий за мене гадає.

Ой шкода ти, мій милийкий, за мене гадати,
Ой не будеш личко моє більше цюльовати.

Мати моя старийкая, мати моя рідна,
Не дай мене за багача, бо я буду бідна.

Бо в багача нова хата, ой нові пороги,
Багач буде й вимагати воли та корови.

Ой гадала-сь, моя мамко, що мня ся не збудеш,
Така прийде неділочка, що плакати будеш.

Така прийде неділочка, така прийде днинка,
Що погадаш та подумаєш, що робит дітинка.

Віддала-сь ня, моя мати, віддала, віддала,
З того хисна ти не маєш, тільки твоя слава.

З того хисна ти не маєш, тільки твоя слава,
Хто ся питат, ти все кажеш, що-сь доньку віддала.

Тече вода студенийка, камінічком била,
Що ся мені било стало, що я тя любила.

Ой у онтій полонині зацвила черешня,
Казав любко, що мня озьме, чому не береш ня.

Ой зацвила калиночка набіло, набіло,
То мня не раз за милийким серце заболіло.

Ой зацвила калиночка й у полі, й у полі,
Ой вишита сорочечка на моім Николі.

Ой я шила сорочечку та я шила, шила,
Обшивочку вишивала, дуди золотила.

У зелені полонині, зелені, зелені
Сама рибка й ночувала, двіри підхилені.

Ой зелена полонина та зелена, красна,
Ой в зелені полонині сиві воли пасла.

Ой зелена полонина та й полониночко,
Я би в тобі не бувала, якби не любочко.

Ой горо, кажи, горо, вийду на тя скоро,
Та як на тя, горо, вийду, з милийким ся зийду.

Ой горо, кажи, горо, горо папирьова,
Типир ми ся й показала правда легіньова.

Ой співайме, товаришко, бо вже не будеме,
Сонце низько, вичір близько, додому підеме.

Ой ти співай, товаришко, я тобі поможу,
Ай не бануй за любочком, бо я вже не можу.

Ой ти співай, товаришко, я ти поратую,
Ой не бануй за любочком, бо я не баную.

Товаришко моя люба, ми ради йинної,
Ой ми би ся не бояли громади цілої.

Ой добраніч, товаришко, їду додомочку,
Ой не маю притулити д'кому головочку.

Товаришко й люба моя, ми товаришили,
Ми єнного любка мали, ми ся не сварили.

Товаришко моя люба, будь товаришкою,
Я єнного брата маю, будеш братовою.

Ой не вівкай, мій милийкий, я ся не вголошу,
Люби мене або як схоч, я тебе не прошу.

Ой вівкай, бо не вівкай, бо я вже не дівка,
Моє було й вісілічко, сего понидівка.

Що-сь ся на мня, пелеханьо, завзяла, завзяла,
Ци т и любко перекосив, ци я пережала.

Як ти любко й перекосив, забори си сіно,
Ой як я ти пережала, веди людей сміло.

Ой ковала зазуличка та й ци буде вити,
Било мене, мій милийкий, горов обходити.

Нудив-іс ся, губив-іс ся, як мене любити,
А типир ся нудиш-губиш, як мене лишити.

Ой бігала й по стодолі кіточка із мишу,
Не губися, не нудися, сама тя ся лишу.

Й уже вичір вичоріє, вже мені гадки йдуть.
Любилися сиві вічка, типирь ся розійдуть.

Й уже вичір вичоріє, вже мені гадання,
Із ким буде й ночувати моє закохання.

Полонино зеленійка, хто тя буде гребсти,
Маю жону молодийку — шкода в поле вести.

Любко й орав, любко й орав та я волочила,
Любко співав співаночок та я ся й учила.

Ой ци я ти не казала, Андрію, Андрію,
Не пий воду студенийку, я тобі загірю.

Я маю жуковину на мізернім пальци,
То ми любко й подаровав, гуляючи в танци.

В суботу — м ся й уродила, в неділю хрестила,
В понеділок рано встала, в печи помастила.

Ой у печи помастила, пішла в ріку прати,
Ой випрала цебер шматя — давай, мамко, ткати.

Ой мамка ся й утішила, татко засмутився:
А що ж тото за диявол на світ народився.

Ой засвіти, місячійку, засвіти, засвіти,
Побив-іс ня, пане Боже, за всі людські діти.

Ой засвіти, місячійку, хоть поляночками,
Бду тя, любку, споминати хоть співаночками.

Ой засвіти, місячійку, засвіти, засвіти,
На зелену й полонину, на ружові квіти.

Кажут люди, що суд буде, ай суду не буде,
Й уже мене на сім світі висудили люди.

Кажут люди, що суд буде, суду ся не бою,
Чий на того суд упаде, що з ним не говорю.

Зап. 13 січня 1984 року і 18 липня 1986 р від Дронишинець Ганни Миколаївни, 1932 р. н., у с. Верхня Рожанка Сколівського р-ну Львівської обл.

Hanna Sokil

RETURN IN A SONG, MUMMY

A folk songs repertoire of my mother, Hanna Dronyshynets, is represented. They were recorded in the 1980s in the Verkhnia Rozhanka village of Skole district, Lviv region. These ones are the ballads, family and household lyrics, soldier, lullabies songs and kolomyikas by genre. Selection's review is made through an emotional perception of folklore texts and impressions caused by them.

Keywords: folk songs, ballads, lullabies, kolomyikas.

Ганна Сокил

ВЕРНИТЕСЬ, МАМА, В ПЕСНЕ

Приведен репертуар народних песен от моей матери Дронишинец Анны, записанных в 1980-х годах в селе Верхняя Рожанка Сколевского р-на Львовской обл. По жанровой принадлежности это баллады, семейно-бытовая лирика, жолнерские и колыбельные песни, коломыйки. Обзор подобран осуществлен через эмоциональное восприятие народных текстов и впечатлений, вызванных ими.

Ключевые слова: народная песня, баллада, колыбельные, коломыйки.